

РЕШЕНИЕ

№ 6459

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

**ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **13016** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от 23.10.2024г., подадена от Директора на дирекция „Обслужване“ в ТД НАП С., чрез процесуален представител-главен юрисконсулт, срещу Решение № 4488/12.10.2024г. на СРС, 110 състав, постановено по анд №6769/2024г. по описа на СРС. С оспореното решение е отменено наказателно постановление №764577-F759204/09.04.2024г., издадено от Директор на дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП С., с което на основание чл.178 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ на „ФЕЙМС СМИТС“ ЕООД ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 600лв. за нарушение по чл.97а, ал.4 във вр. ал.1 от ЗДДС.

В касационната жалба са изложени аргументи, че въззивното решение е незаконосъобразно и неправилно, постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон. Счита, че е допусната техническа грешка при изписване на датата на нарушението, като твърди, че по безспорен начин е доказана дата на извършване на нарушението, както и че не е нарушена разпоредбата на чл.34 ал.1 ЗАНН за съставяне на акта в рамките на три месеца от откриване на нарушителя. Иска се от съда отмяна на решението на СРС, като бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 200.00 /двеста/ лева.

Ответникът по касационната жалба – „ФЕЙМС СМИТС“ ЕООД, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител, като по делото е представен отговор на касационната жалба със становище по същество на спора. Твърди се, че в АУАН не е посочено място на нарушението съгласно чл.42 т.3 ЗАНН, което е необходимо с оглед преценка на териториалната компетентност на административнонаказващия орган и местната подсъдност на делото. Изложени са твърдения, че не е посочена дата на извършване на нарушението, а само кога лицето е следвало да се регистрира по ЗДДС, както и че СРС не е обсъдил всички направени с жалбата възражения и че в случая става въпрос за „маловажен случай“. Претендира присъждане адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. за първа инстанция и 1200 лв. за касационна инстанция, като не е представен договор за правна помощ за производството пред касационната инстанция.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура излага становище, че касационната жалба е неоснователна и недоказана и счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав, след като съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършената служебна проверка за редовност и допустимост на касационната жалба, с които е сезиран, съдът намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадената жалба е процесуално допустима за разглеждане в настоящото производство.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно процесуалния кодекс и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 218 от АПК свежда предмета на касационната проверка до посочените в жалбата пороци на решението, но същевременно задължава касационната инстанция да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка, както и събраните в хода на съдебното следствие.

Пред настоящата инстанция не са представени доказателства, свързани с касационните основания.

Въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях е приел, че при извършена проверка на 05.03.2024г. от инспектори по приходите при ТД НАП С. на дружеството „ФЕЙМС СМИТС“ ЕООД, проверяващите констатирали, че на 06.02.2023г. дружеството е получател по облагаема доставка на услуга с място на изпълнение на територията на страната, извършена от доставчика GOOGLE IRELAND LIMITED, чуждестранно юридическо лице от И. с VAT №IE 6388047V, което не е установено на територията на страната, както и че банковото извлечение от 06.02.2023г. касае извършено плащане в размер на 18.32лв. във връзка с получена

услуга-услуга по предоставяне на достъп до онлайн платформа с доставчик GOOGLE IRELAND LIMITED.

Въз основа на така установените факти, контролните органи извели извод, че за дружеството, като получател по доставка на услуги по смисъла на чл.82 ал.2 т.3 ЗДДС и данъчнозадължено лице по смисъла на чл.3, ал.1, 5 и 6 ЗДДС, е възникнало задължение за подаване на заявление за регистрация по този закон не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът е станал изискуем, съгласно чл.97а ал.4 ЗДДС или в случая до 30.01.2024г., както и че подавайки заявление за регистрация по ЗДДС на 19.02.2024г., дружеството е нарушило разпоредбата на чл.97а ал.4 вр. ал.1 ЗДДС.

Въз основа на така направените констатации инспектор по приходите-Е. Й. К. съставила АУАН № F759204/11.03.2024г. в присъствието на двама свидетели за това, че на 05.03.2024г. при извършена проверка е установено, че „ФЕЙМС СМИТС“ ЕООД в качеството на данъчно задължено лице съгласно чл.3 ал.1 ЗДДС, което е получило услуги от данъчно задължено лице, за които данъкът е изискуем от получателя, не е подало заявление за регистрация по ЗДДС в 7-дневен срок преди датата, на която данък за доставка става изискуем /на 06.02.2023г.-датата на възникване на данъчното събитие, а именно-датата на извършеното плащане във връзка с получената услуга на основание чл.25 ал.6 ЗДДС/, т.е. в случая до 30.01.2024г., с което е нарушил разпоредбата на чл.97а ал.4 вр. ал.1 ЗДДС.

Актосъставителят е установил, че подаденото от дружеството заявление за регистрация по ЗДДС в вх. №0000-0134177/19.02.2024г. е депозирано на 19.02.2024г., извън законоустановения срок и със закъснение от 384 календарни дни.

Въз основа на АУАН-а, Директорът на дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП С. е съставил наказателно постановление №764577-F759204/09.04.2024г., с което на основание чл.178 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ на „ФЕЙМС СМИТС“ ЕООД ЕИК[ЕИК] на основание чл.178 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 600лв. за нарушение по чл.97а, ал.4 във вр. ал.1 от ЗДДС.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Правилно в оспорваното решение съдът е приел, че съставеният АУАН и издаденото НП са издадени от компетентни органи, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, като е обсъдил възраженията на жалбоподателя в тази насока.

За да потвърди наказателното постановление, правилно съдът е приел, че отразеното в АУАН и в НП, че на 06.02.2023г. е извършено плащане в размер на 18.32 л. във връзка с получена услуга от жалбоподателя, не намира подкрепа в приложените по делото доказателства и по-конкретно- такава дата не фигурира в банковото извлечение, а напротив- налична е дата 09.10.2023г. за плащане на сума в размер на 10 евро, поради което изводът, че данъчното събитие е възникнало на 06.02.2023г. е недоказан и води до невъзможност за определя на точна дата, до която данъчнозадълженото лице е следвало да подаде заявлението за регистрация по чл.97а ал.4 ЗДДС.

Правилно съдът е изложил мотиви за това, че е налице неяснота в посочената в АУАН и в НП дата, до която данъчнозадълженото лице е следвало да подаде процесното заявление, а именно до 30.01.2024г., доколкото същата не предхожда със седем дни плащането във връзка с получена услуга на 06.02.2023г. Правилно районният съд е посочил, че очевидно става въпрос за допусната техническа грешка, но процесуалният закон не предвижда възможност за поправка на допуснати технически грешки в административнонаказателното производство, от една страна, а от друга- доказателствата по делото не могат да послужат за попълване на тези празноти.

Правилно съдът е изложил мотиви за това, че при липса на яснота относно датата, е невъзможна и преценка на съда относно спазване на сроковете по чл.34 ЗАНН и горното представлява съществено нарушение на процесуалните правила, довели до накърняване на правото на защита на санкционираното лице до степен да не може да разбере какво точно нарушение е извършено и кога о го е извършило.

В този смисъл са правилни всички изводи на съда, че при съставяне на АУАН и при постановяване на НП административният орган не е изпълнил задължението си да опише пълно, ясно и конкретно от фактическа страна съставомерните признаци на вмененото административно нарушение.

Безспорно, съгласно чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС, на регистрация по този закон подлежи всяко данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6, което получава услуги с място на изпълнение на територията на страната, които са облагаеми и за които данъкът е изискуем от получателя по чл. 82, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно чл. 97а, ал. 4 от ЗДДС, за лицата по ал. 1 и 2 възниква задължение за подаване на заявление за регистрация по този закон не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставката става изискуем (авансово плащане или данъчно събитие), като данъчната основа на получената услуга подлежи на облагане с данък. Следователно, за да се прецени дали и кога е изтекъл този срок, наказващият орган е длъжен да посочи и установи кой е пораждащият задължението юридически факт, като конкретизира настъпилото данъчно събитие и кога то е настъпило. В случая това задължение не е изпълнено.

Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена. В АУАН и НП е посочена сгрешена дата и въпреки, че същата представлява техническа грешка, няма предвижда възможност за поправка на допуснати технически грешки в административнонаказателното производство.

Отделно от това, по делото липсват доказателства за получена услуга от жалбоподателя на 06.02.2023г, тъй като видно от материалите по делото е налице фактура за друга сума и друга дата-09.10.2023г. В този смисъл касационният състав приема, че не е установено дали и кога е настъпило процесното данъчно събитие, тъй като в административнонаказателното производство не са събрани доказателства за датата на извършване на услугата. Административнонаказателната отговорност не може да се презюмира, същата може да се ангажира само след като всички елементи на административното нарушение, така както са разписани в закона, бъдат ясно описани и установени по надлежния ред. Посочената липса на установяване на датата на извършване на фактурираната услуга не дава възможност да се направи безспорен извод за това дали и кога и на какво основание е станал изискуем данъка, което е съществен елемент от фактическия състав на нарушението, тъй като само от посочването му може да се направи преценка дали действително е налице закъснение за регистрация. Това представлява съществено нарушение, тъй като пречатства както наказаното лице да организира защитата си с оглед изчисляване на сроковете, така и съда да извърши преценка относно извършване на нарушението.

Искането на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на разноски не следва да бъде уважено, тъй като за претенцията за адвокатско възнаграждение за 1200лв. за касационната инстанция не е представен договор за правна помощ и доказателства за плащането и. Относно претендираното адвокатско възнаграждение в размер от 500лв. за процесуално представителство в производството пред въззивния съд, настоящата инстанция счита същото за неоснователно, като отбелязва, че в производството пред СРС е представен договор за

правна помощ, но жалбата пред СРС не съдържа искане за присъждане на разносните по делото, а в проведеното съдебно заседание не се е явил процесуалния представител на жалбоподателя, респ. не е направено искане за присъждане на разноси. Отделно от това, страната е имала възможност по реда на чл.248 ГПК, в срока на обжалване на решението, да поиска от съда да измени постановеното решение в частта на разносните му, а такова искане няма. Предвид гореизложеното искането за присъждане на разноси е неоснователно.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, XVII – ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4488/12.10.2024г. на СРС, 110 състав, постановено по анд №6769/2024г. по описа на СРС.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ